

Španělsko-mexické vztahy připomínaly po celé období revoluce houpačku. Nejprve tady byl Porfirio Díaz, který měl se Španěly výborné vztahy, stejně jako s dalšími cizinci o které se opírala jeho ekonomika. Francisco I. Madero nebyl oblíbencem španělské politiky, ani jejího reprezentanta Cológana, který se podílel na jeho svržení. Přesto udělali Španělé vstřícný krok, že jej uznali, jako prezidenta Mexika, ovšem to bylo všechno. Po Maderovi nastoupil Victoriano Huerta, který naplnil Španěly nadějí na návrat starých dobrých časů dona Porfiria. Dokázal to tak intenzivně, že zatímco Španělsko neustále stálo za Huertou, ostatní státy světa od podpory jeho režimu upustily. Madero a Carranzou se nedokázali dlouho rozhodnout, nakonec podpořili vítěze, který si je získal i tím, že počítal s náhradou španělského majetku. Po jeho smrti se už na dobrých vztazích nic nezměnilo. Vyvrcholení dobrého vztahu se událo za vlády Cárdenase, který spolupracoval se Španělskou republikou. Když byla rozvrácena, ochotně poskytl azyl mnoha uprchlíkům.

Rada autorů si v pracích o Španělské kolonii během Mexické revoluce pokládá zásadní otázku. Zda byla hispanofobní nebo xenofobní. Nebyla ani jedno, ačkoli mnohé události, které postihly cizince v Mexiku byly strašné. Jenomže jejich důvodem nebyla ani tak nesnášenlivost, jako spíše ekonomické potřeby a také aktivní účast cizinců na vnitřní politice Mexika.